

פב:

עין משפט
גז מצינה

הערל פרק שמיני יבמות

מסורת הש"ס

(א) נדה מן: (ב) זמנים כב.
מקויות פיו מ"ב: (ג) לעיל
פ"ד: (ד) זיל נהא דהסי.
ע"ב: (ה) ואלא פ"ל ותי
כ"ט: ע"ז ע"ז ג"ז דיה ויהא
וק"ל.

תורה אור השלם

ו. הדין א"ר יוחנן אל
הארץ אשר ירשו אבותיך
וירשתה והיבטח והרבר
מאבתך: דברים ל ה

גליון הש"ס

הש"י ר"ח נתן סאה ובי'
זכי פירות ובי' ע"י אבות
דף ע"ב מ"ד: ובי' דמדרש
ש"ס ע"ז ו"ז ובי':

הנהגות הב"ה

(א) רש"י ד"ה מ"ה א"ל
וכי משמע: (ב) ה"ס
ד"ה י"ב ובי' דמדרש
ד"ה א"ל לזקמן:

מוסף רש"י

ירושלמי ראשונה. של
ה"ס: ושניה. גמי
ע"ה: יש לזון.
לומר בג"ל ונדבדר
נטלה קדושת הארץ
ונעטרי לירושלם ולקדשה
כע"ה: וזה ה"ו נטלה
ירושלם לראשונה וקדושת
שניה ירושלה (חור"ו: א.)
רשלישית לעמ"ד ל"ה.
אין לזון. לומר ל"ה
ירושלם דלא נעטרי לנשתא
ולקדשה דלא נטלה
קדושתה מנחת הכהן
(חור"ו: ב.) כע"ה: א"ל
ספק: חור"ו: א.) מאן
אמר סדר עולם רבי
יוסי דהוא סתמה י"ז
יחסם מתניתין ד"ה
ה"ה: נתן סאה
ונטל סאה. מי פירות
יגל מתקף ש"ט מ"ס
יתמר סתמתיך. פ"ט
מע"ל פטמים אין בע"ל
פ"ל מתקן ש"ט י"ז ע"ל
סוף ונטלה סאה מתן
לא השלימה וא"ל לא
פסלו. פטמים דמע"ל
פ"ל ה"ו חבוי ארבעים
סאה מנוטות. נתן סאה
חלו המינים ינטל סאה
אחר התורה ש"ה. כע"ל
לוקף קמח במקוה שפ"ה.
ה"ה: מי חוד ינטל לא
מיספ"ל. נח"ל שהקוה
ה"ה נטל על י"ה
לכע"ל סאה: זמנים כב.
אבל לא נישא. סאה
סדר והוכיז עמו ה"ה ה"ה
כ"ה על הוכיז (חור"ו: א.)

ואלא אמנא לרבי יוסי. דהא ממני ר' יוסי קאמר לה אנדרוגינוס
כהן (וי"ו) ולדידה אמנא אף מאכילה כחמה וזוק דהא תרומה נמי לר'
יוסי דלוריימא היא אף בזמן הזה: ירושה ראשונה. בימי יהושע
היא ירושה וכן שעה דבימי עזרא דכשגלו גלות ראשונה בטלה קדושת
הארץ: שלישים אין להם. כלומר לא

ואנא דאמרי כרבי יוסי דתניא: בסדר עולם
יאשר ירוש אבותיך וירשתה ירושה ראשונה
ושניה ישן ארץ ושלישית אין להן וא"ר יוחנן
מאן תנא סדר עולם רבי יוסי וסבר רבי יוחנן
בדרבנן לא בעינן רבויא והא תנן י"א מקוה
שיש בו ארבעים סאה מכוונות נתן סאה
ונטל סאה כשר וא"ר יהודה בר שילא אמר
ר' אסי א"ר יוחנן עד רובו מאי לאו דנשתיר
רובו לא דלא נשקול רובו ואיבעית אימא
שאני הכא דאיכא למימר שאני אומר י"תנן
אנדרוגינוס נושא תני א"ל נישא והא נושא
תני וליטעמיך מאי אבל לא נישא אלא
מאי נישא דיעבד נושא נמי דיעבד אמרי לא
נושא לכתחלה משמע אבל לא נישא דיעבד
נמי לא והא מדרקתני סיפא רבי אליעזר אומר
אנדרוגינוס חיבין עליו סקילה כושר מכלל
ד"ת"ק ספוקי מספקא ליה בין לומר בין למר
כפשט פשיטא ליה איכא בינייהו סקילה
מושני מקומות דמר סבר חיבין עליו סקילה
מושני מקומות ומר סבר כושר אמר רב
ליהא

בכשרות: דלא נשקול רובא. אבל עד פלגא פסיר דמי: ואיבעית
איפא. לעולם בעינן רבייה דרבנן והאי דקאמר א"ע"פ שלא רבו
הולין משום דתלין אשאני אומר חולין לחוך חולין נפלו ואין כאן
ליסור אבל הכא ליכא למימר שאני אומר כה"ג דהא מיא מ"ד
מכלכלי וליכא למימר חזר ונטלה: סוף אנדרוגינוס נושא. לכתחלה.
אלתא זכר מעליא הוא וקשיא לריש לקיש דלמר אין מאכיל כחמה
וסוק: תני א"ל נישא נשוי. דנשיא גיטא מיניה משום ספק זכר ולעולם
ספיקא הוא: מאי אבל לא נישא. (א) משמע דיעבד: ה"ה נושא נמי
דיעבד אמרי לא נושא לכתחלה אבל לא נישא דיעבד נמי לא. ולעולם
קשה ליה לר"ל ודייקא כ"ר יוחנן: ומוחבי' לר' יוחנן והא מדקתני סיפא
כו: משני מקומות. וטעמא מפרש לקמן (פ"ג): מקרא
בשמעתין: ור"א סבר כושר. במקום זכרות אין במקום נקבות לא:
ליהא

ואנא דאמרי כרבי יוסי דתניא: בסדר עולם
יאשר ירוש אבותיך וירשתה ירושה ראשונה
ושניה ישן ארץ ושלישית אין להן וא"ר יוחנן
מאן תנא סדר עולם רבי יוסי וסבר רבי יוחנן
בדרבנן לא בעינן רבויא והא תנן י"א מקוה
שיש בו ארבעים סאה מכוונות נתן סאה
ונטל סאה כשר וא"ר יהודה בר שילא אמר
ר' אסי א"ר יוחנן עד רובו מאי לאו דנשתיר
רובו לא דלא נשקול רובו ואיבעית אימא
שאני הכא דאיכא למימר שאני אומר י"תנן
אנדרוגינוס נושא תני א"ל נישא והא נושא
תני וליטעמיך מאי אבל לא נישא אלא
מאי נישא דיעבד נושא נמי דיעבד אמרי לא
נושא לכתחלה משמע אבל לא נישא דיעבד
נמי לא והא מדרקתני סיפא רבי אליעזר אומר
אנדרוגינוס חיבין עליו סקילה כושר מכלל
ד"ת"ק ספוקי מספקא ליה בין לומר בין למר
כפשט פשיטא ליה איכא בינייהו סקילה
מושני מקומות דמר סבר חיבין עליו סקילה
מושני מקומות ומר סבר כושר אמר רב
ליהא

בכשרות: דלא נשקול רובא. אבל עד פלגא פסיר דמי: ואיבעית
איפא. לעולם בעינן רבייה דרבנן והאי דקאמר א"ע"פ שלא רבו
הולין משום דתלין אשאני אומר חולין לחוך חולין נפלו ואין כאן
ליסור אבל הכא ליכא למימר שאני אומר כה"ג דהא מיא מ"ד
מכלכלי וליכא למימר חזר ונטלה: סוף אנדרוגינוס נושא. לכתחלה.
אלתא זכר מעליא הוא וקשיא לריש לקיש דלמר אין מאכיל כחמה
וסוק: תני א"ל נישא נשוי. דנשיא גיטא מיניה משום ספק זכר ולעולם
ספיקא הוא: מאי אבל לא נישא. (א) משמע דיעבד: ה"ה נושא נמי
דיעבד אמרי לא נושא לכתחלה אבל לא נישא דיעבד נמי לא. ולעולם
קשה ליה לר"ל ודייקא כ"ר יוחנן: ומוחבי' לר' יוחנן והא מדקתני סיפא
כו: משני מקומות. וטעמא מפרש לקמן (פ"ג): מקרא
בשמעתין: ור"א סבר כושר. במקום זכרות אין במקום נקבות לא:
ליהא

כ"ה

ירושלמי ראשונה ושניה יש להן כו'. פ"ח ראשונה ירושה אכרסה
ילתק ועקב שניה ירושה יהושע ומשם ואילך קדשה לעולם
ולא יתכן לפרש כן בדפוס פרק יולא דופן (נדה דף מו: ושם) מפליגי רבי
יוסי בין תרומה לתלה וא"כ קדושה שניה היא קדושת עזרא דבקדושת
עזרא שדין לחלק בין תרומה לתלה
מסוק עינן חלה כתיב בנזבאכס וכי
אסקינה עזרא לאו כוליה סלוק עד
שאל ה"ר שמואל מאניזב את ר"י
דהכל קאי ר' יוחנן כ"ר יוסי דירושלם
ראשונה ושניה יש להם דקדושה
ראשונה לא קדשה לעמיד לנא ובפרק
השומט והמעלה (זמנים דף קו:) קאמר
הש"ס לר' יוחנן דקדשה לעמיד והשני
ר"י דלמעשרות ודלי לא קדשה הארץ
לקדשה שקדושת מחילות קיימא כל
שעה מאשר לו חומה דדרשי' במגילה
(דף י: ושם) א"ע"פ שאין לו עכשו
והיה לו קודם לכן אי נמי קדושת
ירושלם משום דליקרי נחלה אין לה
הפסק א"כ משום דמתיב (מהלים קלג)
זאת מנוחתי עדי עד ואחי שפיר
דכפ"ק דמגילה (דף י: ג) בעי למימר
דקסבר רבי אליעזר קדושה ראשונה
קדשה לעמדה וקדשה לעמיד ורבי
יהושע אית ליה הכס כה"ה הכי
(א) זכרס כ"ה (דף ד.) אית להו ליעטר
קניעות בטלה ואם כן סברי דתרומה
בזמן הזה דרבנן ונטלה קדושת הארץ
בזמן לר"ל ר' יוסי סבר דתרומה בזמן
(זמנים דף ט: ושם) גרס בכל הספרים א"ר יוסי משום ר' ישמעאל כו'
לעולם קסבר קדשה לעמיד אלא יש לחלק בין קדושת הארץ למחילות
עד שאנו דהכל משמע דסבר רבי יוחנן דקדושת הארץ דלוריימא
ובמדרש רות משמע דהו דרבנן דקאמר ר' יוחנן מעשרות כיון שגלו
נפטרו וסם חיבין עלמן מאליהן והשיב ר"י דליכא למימר דהא
דקאמר הכא ואנא דאמר כ"ר יוסי לאו משום דסבר ר' יוחנן כותיה
אלא משום דלריכא דר' יוסי דאנדרוגינוס דמתני' קיימי ועוד אר"י
דאין נראה ששום חכם יאמר שקדושת הארץ בזמן בית שני למעשרות
ולכל מנאם התלויות בארץ היתה מדרבנן וההיא דמדרש (ו) אירכ
לאוקמי כמשע פירות וה"ק כיון שגלו נפטרו ממשע דלוריימא וסם
חיבין עלמן מאליהם כשחזרו יחד ממה שהיו חיבין בתחלה שהוספו
מעשר פירות ועוד אר"י מתוך הירושלמי דנשיעית ז"פ"י דהיי פירושו
כיון שגלו נפטרו שקדושה ראשונה לא קדשה לעמיד ולא היה חובה להם
שנחמו במקום היו רשאי להניח הרבה יותר או שאל הכל אם היו רואים ואפ"כ חיבין עלמן מאליהן וקדשו ויחן שקדשו קדשה מן התורה:
נתן סאה נטלה סאה כשר. קשה דנשי דשלימה דרבנן כדלמר בפרק המוכר את הבית (י"ג דף טו: ושם) מי פירות מיהא פסולין מדלוריימא
לעצול בהן כדמוכח פ"ק דפסחים (דף פ: ושם) דלמר משקי צי מטבחי' בקרקע טהורים אמר רב פפא לא אמרן אלא מ"ס אבל דם לא
ומ"ס נמי לא אמרן אלא דהו רביעית דמחא להטבילי מחטין וזטרות כו' כמשע דדם לא חזי להטבילי בו ועוד אמר' בכפ"י ה"ס (חולין דף פד.
ושם) דג' מ"ס כתיבי ומעטנין מי פירות והיכי פריך מהכא דמדרבנן בעיא רבייה' ואמי פירות כה"ה קמי לה כדפי' בקונטרס ו"ל דפריך
משום דקא פסיק ומי עד רובו אפילו למחטין ולטורות מדלוריימא לא בעי מ' סאה וזכי דכשמי פירות רוב מתבטלים המינים בתי פירות
ופסול מדלוריימא אף למחטין מ"מ כמתלה על מתלה מיהא מדלוריימא כשר למחטין ומרבנן הוא דנבעין רבייה ועוד י"ל דמדלוריימא קמח קמח
בטיל ואפ"ה בעינן רובא לך פריך שפיר א"כ קאי נמי אמתד שיש בו מ"ס דקתשיב כמ' מקוואות (פ"ג מ"ב) ואכולהו קאי"ר יוחנן עד רובו (ב):
אמר רבי יוחנן עד רובו. משמע דרבנן לא אמרינן ראשון ראשון בטל וכן בפרק כמה אשה (שבת דף סה: ושם) גבי אבוב דשמואל דעבד
לכו לבנתיה מקוואות כיומי ניסן שלא ירבו נטפים על החוליס וכפ' ה"ה מן הירק (ג"ה) וז"ל ע"ה. שהוא בכל שהוא וקסבר רבי יוחנן
דבי אינא למימר ראשון בטל באיבורא לגו הימירא ולא נשים עמודיה שנטל והולך עד ס' ולא אמרינן שיאסור בכל שהוא דלמתניתין דהתם
קאי וכי פריך התם ממתני' דין נפק אוסר בכל שהוא מאי לאו דנפול איבורא לגו הימירא לא הוה מני' לשנויי דאיירי בנפיש עמודיה מפי
חבית דהא כל שהוא קמני דלא נפיש והא דפריך עלה מ"מ בתי' ג"ט מאי לאו דנפול מחרא דאיבורא לגו מיא דהימירא א"ע"ג דרבי יוחנן נמי
לא קאמר דנטל אלא עד ס' לא פריך אלא מכה רישא דמסיפא איבורא לגו הימירא רישא נמי איבורא לגו הימירא קמני בכל שהוא ומסיק
דכולה מתניתין הימירא לגו איבורא ומ"מ אמת הוא דנבי' אסור בכל ענין בין איבורא לגו הימירא בין איפכא: ד"ה קאי רובא. תמה
היי מני' למימר ליה הא תנן במס' מקוואות (פ"ד מ"ד) מ"ס שאובין ומי גשמים שהן מתערבות בחצר ובמעהרה עד מעלות המעהרה אם רוב כשר
כשר אם רוב פסול פסול מחלה על מחלה פסול אימתי בזמן שהן מתערבין עד שלא הגיעו למקוה כו' משמע כה"ה דשאוין דרבנן בעי רבייה:
נתן אנדרוגינוס נושא. פירוש דמשמע נשואין גמורים והיי הוא כושר ומאכיל בתרומה דלוריימא דלי לא הוה נשואין ולדון ה"ל למימר
אנדרוגינוס כקדש קידושו קידושו ומשי תני א"ל נשא דיעבד ולישנא לכתחלה דהך סוגיא היינו פי' נשואין ואין אבל אין לפרש
במסכתך דאמר לכתחלה לישא ולא אכרינן לגו המחלה מפסק נישא דאנדרוגינוס נישא משמע דחיבי לישא דמייפק אפריה ורביה וא"ת והיכי פריך מאנדרוגינוס
נושא אמילתיה דרבי יוסי וז"ל דלמוק שהוא סוים מילתיה דרבי יוסי אף על פי שרבי יהודה מפסיק ביניהם:

ירושלמי ראשונה ושניה יש להן כו'. פ"ח ראשונה ירושה אכרסה
ילתק ועקב שניה ירושה יהושע ומשם ואילך קדשה לעולם
ולא יתכן לפרש כן בדפוס פרק יולא דופן (נדה דף מו: ושם) מפליגי רבי
יוסי בין תרומה לתלה וא"כ קדושה שניה היא קדושת עזרא דבקדושת
עזרא שדין לחלק בין תרומה לתלה
מסוק עינן חלה כתיב בנזבאכס וכי
אסקינה עזרא לאו כוליה סלוק עד
שאל ה"ר שמואל מאניזב את ר"י
דהכל קאי ר' יוחנן כ"ר יוסי דירושלם
ראשונה ושניה יש להם דקדושה
ראשונה לא קדשה לעמיד לנא ובפרק
השומט והמעלה (זמנים דף קו:) קאמר
הש"ס לר' יוחנן דקדשה לעמיד והשני
ר"י דלמעשרות ודלי לא קדשה הארץ
לקדשה שקדושת מחילות קיימא כל
שעה מאשר לו חומה דדרשי' במגילה
(דף י: ושם) א"ע"פ שאין לו עכשו
והיה לו קודם לכן אי נמי קדושת
ירושלם משום דליקרי נחלה אין לה
הפסק א"כ משום דמתיב (מהלים קלג)
זאת מנוחתי עדי עד ואחי שפיר
דכפ"ק דמגילה (דף י: ג) בעי למימר
דקסבר רבי אליעזר קדושה ראשונה
קדשה לעמדה וקדשה לעמיד ורבי
יהושע אית ליה הכס כה"ה הכי
(א) זכרס כ"ה (דף ד.) אית להו ליעטר
קניעות בטלה ואם כן סברי דתרומה
בזמן הזה דרבנן ונטלה קדושת הארץ
בזמן לר"ל ר' יוסי סבר דתרומה בזמן
(זמנים דף ט: ושם) גרס בכל הספרים א"ר יוסי משום ר' ישמעאל כו'
לעולם קסבר קדשה לעמיד אלא יש לחלק בין קדושת הארץ למחילות
עד שאנו דהכל משמע דסבר רבי יוחנן דקדושת הארץ דלוריימא
ובמדרש רות משמע דהו דרבנן דקאמר ר' יוחנן מעשרות כיון שגלו
נפטרו וסם חיבין עלמן מאליהן והשיב ר"י דליכא למימר דהא
דקאמר הכא ואנא דאמר כ"ר יוסי לאו משום דסבר ר' יוחנן כותיה
אלא משום דלריכא דר' יוסי דאנדרוגינוס דמתני' קיימי ועוד אר"י
דאין נראה ששום חכם יאמר שקדושת הארץ בזמן בית שני למעשרות
ולכל מנאם התלויות בארץ היתה מדרבנן וההיא דמדרש (ו) אירכ
לאוקמי כמשע פירות וה"ק כיון שגלו נפטרו ממשע דלוריימא וסם
חיבין עלמן מאליהם כשחזרו יחד ממה שהיו חיבין בתחלה שהוספו
מעשר פירות ועוד אר"י מתוך הירושלמי דנשיעית ז"פ"י דהיי פירושו
כיון שגלו נפטרו שקדושה ראשונה לא קדשה לעמיד ולא היה חובה להם
שנחמו במקום היו רשאי להניח הרבה יותר או שאל הכל אם היו רואים ואפ"כ חיבין עלמן מאליהן וקדשו ויחן שקדשו קדשה מן התורה:
נתן סאה נטלה סאה כשר. קשה דנשי דשלימה דרבנן כדלמר בפרק המוכר את הבית (י"ג דף טו: ושם) מי פירות מיהא פסולין מדלוריימא
לעצול בהן כדמוכח פ"ק דפסחים (דף פ: ושם) דלמר משקי צי מטבחי' בקרקע טהורים אמר רב פפא לא אמרן אלא מ"ס אבל דם לא
ומ"ס נמי לא אמרן אלא דהו רביעית דמחא להטבילי מחטין וזטרות כו' כמשע דדם לא חזי להטבילי בו ועוד אמר' בכפ"י ה"ס (חולין דף פד.
ושם) דג' מ"ס כתיבי ומעטנין מי פירות והיכי פריך מהכא דמדרבנן בעיא רבייה' ואמי פירות כה"ה קמי לה כדפי' בקונטרס ו"ל דפריך
משום דקא פסיק ומי עד רובו אפילו למחטין ולטורות מדלוריימא לא בעי מ' סאה וזכי דכשמי פירות רוב מתבטלים המינים בתי פירות
ופסול מדלוריימא אף למחטין מ"מ כמתלה על מתלה מיהא מדלוריימא כשר למחטין ומרבנן הוא דנבעין רבייה ועוד י"ל דמדלוריימא קמח קמח
בטיל ואפ"ה בעינן רובא לך פריך שפיר א"כ קאי נמי אמתד שיש בו מ"ס דקתשיב כמ' מקוואות (פ"ג מ"ב) ואכולהו קאי"ר יוחנן עד רובו (ב):
אמר רבי יוחנן עד רובו. משמע דרבנן לא אמרינן ראשון ראשון בטל וכן בפרק כמה אשה (שבת דף סה: ושם) גבי אבוב דשמואל דעבד
לכו לבנתיה מקוואות כיומי ניסן שלא ירבו נטפים על החוליס וכפ' ה"ה מן הירק (ג"ה) וז"ל ע"ה. שהוא בכל שהוא וקסבר רבי יוחנן
דבי אינא למימר ראשון בטל באיבורא לגו הימירא ולא נשים עמודיה שנטל והולך עד ס' ולא אמרינן שיאסור בכל שהוא דלמתניתין דהתם
קאי וכי פריך התם ממתני' דין נפק אוסר בכל שהוא מאי לאו דנפול איבורא לגו הימירא לא הוה מני' לשנויי דאיירי בנפיש עמודיה מפי
חבית דהא כל שהוא קמני דלא נפיש והא דפריך עלה מ"מ בתי' ג"ט מאי לאו דנפול מחרא דאיבורא לגו מיא דהימירא א"ע"ג דרבי יוחנן נמי
לא קאמר דנטל אלא עד ס' לא פריך אלא מכה רישא דמסיפא איבורא לגו הימירא רישא נמי איבורא לגו הימירא קמני בכל שהוא ומסיק
דכולה מתניתין הימירא לגו איבורא ומ"מ אמת הוא דנבי' אסור בכל ענין בין איבורא לגו הימירא בין איפכא: ד"ה קאי רובא. תמה
היי מני' למימר ליה הא תנן במס' מקוואות (פ"ד מ"ד) מ"ס שאובין ומי גשמים שהן מתערבות בחצר ובמעהרה עד מעלות המעהרה אם רוב כשר
כשר אם רוב פסול פסול מחלה על מחלה פסול אימתי בזמן שהן מתערבין עד שלא הגיעו למקוה כו' משמע כה"ה דשאוין דרבנן בעי רבייה:
נתן אנדרוגינוס נושא. פירוש דמשמע נשואין גמורים והיי הוא כושר ומאכיל בתרומה דלוריימא דלי לא הוה נשואין ולדון ה"ל למימר
אנדרוגינוס כקדש קידושו קידושו ומשי תני א"ל נשא דיעבד ולישנא לכתחלה דהך סוגיא היינו פי' נשואין ואין אבל אין לפרש
במסכתך דאמר לכתחלה לישא ולא אכרינן לגו המחלה מפסק נישא דאנדרוגינוס נישא משמע דחיבי לישא דמייפק אפריה ורביה וא"ת והיכי פריך מאנדרוגינוס
נושא אמילתיה דרבי יוסי וז"ל דלמוק שהוא סוים מילתיה דרבי יוסי אף על פי שרבי יהודה מפסיק ביניהם:

ירושלמי ראשונה ושניה יש להן כו'. פ"ח ראשונה ירושה אכרסה
ילתק ועקב שניה ירושה יהושע ומשם ואילך קדשה לעולם
ולא יתכן לפרש כן בדפוס פרק יולא דופן (נדה דף מו: ושם) מפליגי רבי
יוסי בין תרומה לתלה וא"כ קדושה שניה היא קדושת עזרא דבקדושת
עזרא שדין לחלק בין תרומה לתלה
מסוק עינן חלה כתיב בנזבאכס וכי
אסקינה עזרא לאו כוליה סלוק עד
שאל ה"ר שמואל מאניזב את ר"י
דהכל קאי ר' יוחנן כ"ר יוסי דירושלם
ראשונה ושניה יש להם דקדושה
ראשונה לא קדשה לעמיד לנא ובפרק
השומט והמעלה (זמנים דף קו:) קאמר
הש"ס לר' יוחנן דקדשה לעמיד והשני
ר"י דלמעשרות ודלי לא קדשה הארץ
לקדשה שקדושת מחילות קיימא כל
שעה מאשר לו חומה דדרשי' במגילה
(דף י: ושם) א"ע"פ שאין לו עכשו
והיה לו קודם לכן אי נמי קדושת
ירושלם משום דליקרי נחלה אין לה
הפסק א"כ משום דמתיב (מהלים קלג)
זאת מנוחתי עדי עד ואחי שפיר
דכפ"ק דמגילה (דף י: ג) בעי למימר
דקסבר רבי אליעזר קדושה ראשונה
קדשה לעמדה וקדשה לעמיד ורבי
יהושע אית ליה הכס כה"ה הכי
(א) זכרס כ"ה (דף ד.) אית להו ליעטר
קניעות בטלה ואם כן סברי דתרומה
בזמן הזה דרבנן ונטלה קדושת הארץ
בזמן לר"ל ר' יוסי סבר דתרומה בזמן
(זמנים דף ט: ושם) גרס בכל הספרים א"ר יוסי משום ר' ישמעאל כו'
לעולם קסבר קדשה לעמיד אלא יש לחלק בין קדושת הארץ למחילות
עד שאנו דהכל משמע דסבר רבי יוחנן דקדושת הארץ דלוריימא
ובמדרש רות משמע דהו דרבנן דקאמר ר' יוחנן מעשרות כיון שגלו
נפטרו וסם חיבין עלמן מאליהן והשיב ר"י דליכא למימר דהא
דקאמר הכא ואנא דאמר כ"ר יוסי לאו משום דסבר ר' יוחנן כותיה
אלא משום דלריכא דר' יוסי דאנדרוגינוס דמתני' קיימי ועוד אר"י
דאין נראה ששום חכם יאמר שקדושת הארץ בזמן בית שני למעשרות
ולכל מנאם התלויות בארץ היתה מדרבנן וההיא דמדרש (ו) אירכ
לאוקמי כמשע פירות וה"ק כיון שגלו נפטרו ממשע דלוריימא וסם
חיבין עלמן מאליהם כשחזרו יחד ממה שהיו חיבין בתחלה שהוספו
מעשר פירות ועוד אר"י מתוך הירושלמי דנשיעית ז"פ"י דהיי פירושו
כיון שגלו נפטרו שקדושה ראשונה לא קדשה לעמיד ולא היה חובה להם
שנחמו במקום היו רשאי להניח הרבה יותר או שאל הכל אם היו רואים ואפ"כ חיבין עלמן מאליהן וקדשו ויחן שקדשו קדשה מן התורה:
נתן סאה נטלה סאה כשר. קשה דנשי דשלימה דרבנן כדלמר בפרק המוכר את הבית (י"ג דף טו: ושם) מי פירות מיהא פסולין מדלוריימא
לעצול בהן כדמוכח פ"ק דפסחים (דף פ: ושם) דלמר משקי צי מטבחי' בקרקע טהורים אמר רב פפא לא אמרן אלא מ"ס אבל דם לא
ומ"ס נמי לא אמרן אלא דהו רביעית דמחא להטבילי מחטין וזטרות כו' כמשע דדם לא חזי להטבילי בו ועוד אמר' בכפ"י ה"ס (חולין דף פד.
ושם) דג' מ"ס כתיבי ומעטנין מי פירות והיכי פריך מהכא דמדרבנן בעיא רבייה' ואמי פירות כה"ה קמי לה כדפי' בקונטרס ו"ל דפריך
משום דקא פסיק ומי עד רובו אפילו למחטין ולטורות מדלוריימא לא בעי מ' סאה וזכי דכשמי פירות רוב מתבטלים המינים בתי פירות
ופסול מדלוריימא אף למחטין מ"מ כמתלה על מתלה מיהא מדלוריימא כשר למחטין ומרבנן הוא דנבעין רבייה ועוד י"ל דמדלוריימא קמח קמח
בטיל ואפ"ה בעינן רובא לך פריך שפיר א"כ קאי נמי אמתד שיש בו מ"ס דקתשיב כמ' מקוואות (פ"ג מ"ב) ואכולהו קאי"ר יוחנן עד רובו (ב):
אמר רבי יוחנן עד רובו. משמע דרבנן לא אמרינן ראשון ראשון בטל וכן בפרק כמה אשה (שבת דף סה: ושם) גבי אבוב דשמואל דעבד
לכו לבנתיה מקוואות כיומי ניסן שלא ירבו נטפים על החוליס וכפ' ה"ה מן הירק (ג"ה) וז"ל ע"ה. שהוא בכל שהוא וקסבר רבי יוחנן
דבי אינא למימר ראשון בטל באיבורא לגו הימירא ולא נשים עמודיה שנטל והולך עד ס' ולא אמרינן שיאסור בכל שהוא דלמתניתין דהתם
קאי וכי פריך התם ממתני' דין נפק אוסר בכל שהוא מאי לאו דנפול איבורא לגו הימירא לא הוה מני' לשנויי דאיירי בנפיש עמודיה מפי
חבית דהא כל שהוא קמני דלא נפיש והא דפריך עלה מ"מ בתי' ג"ט מאי לאו דנפול מחרא דאיבורא לגו מיא דהימירא א"ע"ג דרבי יוחנן נמי
לא קאמר דנטל אלא עד ס' לא פריך אלא מכה רישא דמסיפא איבורא לגו הימירא רישא נמי איבורא לגו הימירא קמני בכל שהוא ומסיק
דכולה מתניתין הימירא לגו איבורא ומ"מ אמת הוא דנבי' אסור בכל ענין בין איבורא לגו הימירא בין איפכא: ד"ה קאי רובא. תמה
היי מני' למימר ליה הא תנן במס' מקוואות (פ"ד מ"ד) מ"ס שאובין ומי גשמים שהן מתערבות בחצר ובמעהרה עד מעלות המעהרה אם רוב כשר
כשר אם רוב פסול פסול מחלה על מחלה פסול אימתי בזמן שהן מתערבין עד שלא הגיעו למקוה כו' משמע כה"ה דשאוין דרבנן בעי רבייה:
נתן אנדרוגינוס נושא. פירוש דמשמע נשואין גמורים והיי הוא כושר ומאכיל בתרומה דלוריימא דלי לא הוה נשואין ולדון ה"ל למימר
אנדרוגינוס כקדש קידושו קידושו ומשי תני א"ל נשא דיעבד ולישנא לכתחלה דהך סוגיא היינו פי' נשואין ואין אבל אין לפרש
במסכתך דאמר לכתחלה לישא ולא אכרינן לגו המחלה מפסק נישא דאנדרוגינוס נישא משמע דחיבי לישא דמייפק אפריה ורביה וא"ת והיכי פריך מאנדרוגינוס
נושא אמילתיה דרבי יוסי וז"ל דלמוק שהוא סוים מילתיה דרבי יוסי אף על פי שרבי יהודה מפסיק ביניהם:

ירושלמי ראשונה ושניה יש להן כו'. פ"ח ראשונה ירושה אכרסה
ילתק ועקב שניה ירושה יהושע ומשם ואילך קדשה לעולם
ולא יתכן לפרש כן בדפוס פרק יולא דופן (נדה דף מו: ושם) מפליגי רבי
יוסי בין תרומה לתלה וא"כ קדושה שניה היא קדושת עזרא דבקדושת
עזרא שדין לחלק בין תרומה לתלה
מסוק עינן חלה כתיב בנזבאכס וכי
אסקינה עזרא לאו כוליה סלוק עד
שאל ה"ר שמואל מאניזב את ר"י
דהכל קאי ר' יוחנן כ"ר יוסי דירושלם
ראשונה ושניה יש להם דקדושה
ראשונה לא קדשה לעמיד לנא ובפרק
השומט והמעלה (זמנים דף קו:) קאמר
הש"ס לר' יוחנן דקדשה לעמיד והשני
ר"י דלמעשרות ודלי לא קדשה הארץ
לקדשה שקדושת מחילות קיימא כל
שעה מאשר לו חומה דדרשי' במגילה
(דף י: ושם) א"ע"פ שאין לו עכשו
והיה לו קודם לכן אי נמי קדושת
ירושלם משום דליקרי נחלה אין לה
הפסק א"כ משום דמתיב (מהלים קלג)
זאת מנוחתי עדי עד ואחי שפיר
דכפ"ק דמגילה (דף י: ג) בעי למימר
דקסבר רבי אליעזר קדושה ראשונה
קדשה לעמדה וקדשה לעמיד ורבי
יהושע אית ליה הכס כה"ה הכי
(א) זכרס כ"ה (דף ד.) אית להו ליעטר
קניעות בטלה ואם כן סברי דתרומה
בזמן הזה דרבנן ונטלה קדושת הארץ
בזמן לר"ל ר' יוסי סבר דתרומה בזמן
(זמנים דף ט: ושם) גרס בכל הספרים א"ר יוסי משום ר' ישמעאל כו'
לעולם קסבר קדשה לעמיד אלא יש לחלק בין קדושת הארץ למחילות
עד שאנו דהכל משמע דסבר רבי יוחנן דקדושת הארץ דלוריימא
ובמדרש רות משמע דהו דרבנן דקאמר ר' יוחנן מעשרות כיון שגלו
נפטרו וסם חיבין עלמן מאליהן והשיב ר"י דליכא למימר דהא
דקאמר הכא ואנא דאמר כ"ר יוסי לאו משום דסבר ר' יוחנן כותיה
אלא משום דלריכא דר' יוסי דאנדרוגינוס דמתני' קיימי ועוד אר"י
דאין נראה ששום חכם יאמר שקדושת הארץ בזמן בית שני למעשרות
ולכל מנאם התלויות בארץ היתה מדרבנן וההיא דמדרש (ו) אירכ
לאוקמי כמשע פירות וה"ק כיון שגלו נפטרו ממשע דלוריימא וסם
חיבין עלמן מאליהם כשחזרו יחד ממה שהיו חיבין בתחלה שהוספו
מעשר פירות ועוד אר"י מתוך הירושלמי דנשיעית ז"פ"י דהיי פירושו
כיון שגלו נפטרו שקדושה ראשונה לא קדשה לעמיד ולא היה חובה להם
שנחמו במקום היו רשאי להניח הרבה יותר או שאל הכל אם היו רואים ואפ"כ חיבין עלמן מאליהן וקדשו ויחן שקדשו קדשה מן התורה:
נתן סאה נטלה סאה כשר. קשה דנשי דשלימה דרבנן כדלמר בפרק המוכר את הבית (י"ג דף טו: ושם) מי פירות מיהא פסולין מדלוריימא
לעצול בהן כדמוכח פ"ק דפסחים (דף פ: ושם) דלמר משקי צי מטבחי' בקרקע טהורים אמר רב פפא לא אמרן אלא מ"ס אבל דם לא
ומ"ס נמי לא אמרן אלא דהו רביעית דמחא להטבילי מחטין וזטרות כו' כמשע דדם לא חזי להטבילי בו ועוד אמר' בכפ"י ה"ס (חולין דף פד.
ושם) דג' מ"ס כתיבי ומעטנין מי פירות והיכי פריך מהכא דמדרבנן בעיא רבייה' ואמי פירות כה"ה קמי לה כדפי' בקונטרס ו"ל דפריך
משום דקא פסיק ומי עד רובו אפילו למחטין ולטורות מדלוריימא לא בעי מ' סאה וזכי דכשמי פירות רוב מתבטלים המינים בתי פירות
ופסול מדלוריימא אף למחטין מ"מ כמתלה על מתלה מיהא מדלוריימא כשר למחטין ומרבנן הוא דנבעין רבייה ועוד י"ל דמדלוריימא קמח קמח
בטיל ואפ"ה בעינן רובא לך פריך שפיר א"כ קאי נמי אמתד שיש בו מ"ס דקתשיב כמ' מקוואות (פ"ג מ"ב) ואכולהו קאי"ר יוחנן עד רובו (ב):
אמר רבי יוחנן עד רובו. משמע ד